

Sygn. akt V CZ 85/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku wierzyciela Powszechnej Kasy Oszczędności Bank Polski S.A. w W.

przy uczestnictwie dłużniczki D. N.

o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 stycznia 2014 r.,

zażalenia dłużniczki na postanowienie Sądu Okręgowego w O.

z dnia 18 października 2013 r.,

odrzuca zażalenie i oddala wniosek wierzyciela o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w N. postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2009 r., uwzględniając wniosek wierzyciela Powszechnej Kasy Oszczędności Banku Polskiego Spółki Akcyjnej w W., nadał klauzulę wykonalności wystawionemu przez ten Bank tytułowi egzekucyjnemu przeciwko dłużniczce D. N.

Sąd Okręgowy w O. postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2013 r. odrzucił zażalenie dłużniczki na powyższe postanowienie Sądu Rejonowego jako spóźnione, a postanowieniem z dnia 18 października 2013 r. odrzucił wniesione przez nią zażalenie postanowienie z dnia 21 sierpnia 2013 r. jako niedopuszczalne.

Dłużniczka zaskarżyła postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 18 października 2013 r. zażaleniem do Sądu Najwyższego, zarzucając naruszenie art. 394¹ § 2 i 3 k.p.c.

W odpowiedzi na zażalenie wnioskodawca wniósł o jego odrzucenie i zasądzenie na jego rzecz od dłużniczki kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 2 k.p.c., w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c. a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji.

W postępowaniu egzekucyjnym oraz klauzulowym nie przysługuje skarga kasacyjna ani skarga o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem (art. 767⁴ § 2 i 3 k.p.c.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało przy tym wyjaśnione, że w żadnym z tych postępowań nie stosuje się – odpowiednio – art. 394¹ k.p.c. (zob. m.in. postanowienia: z dnia 17 grudnia 2010 r., III CZ 59/10, nie publ.; z dnia 11 maja 2011 r., I CZ 127/10, nie publ. i z dnia 9 listopada 2011 r., II CZ 91/11, nie publ.). Z powyższego wynika, że postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 18 października 2013 r. odrzucające zażalenie na postanowienie tegoż Sądu

z dnia 21 sierpnia 2013 r. nie podlega zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego. Wyrażając taką ocenę, Sąd Okręgowy – wbrew zarzutowi skarżącej – nie naruszył art. 394¹ § 2 i 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji. Oddalając wniosek wierzyciela o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy miał na uwadze to, że argumentacja przytoczona w odpowiedzi na zażalenie nie odnosiła się w ogóle do przesłanek istotnych dla rozstrzygnięcia zaskarżonego postanowienia.